

imidlertid efter Overgangstidens Udløb bliver den gjældende Regel — og det en Regel af stor Betydning, vil der ikke blot være Anledning til at stille samme i Spidsen af Paragraphen, men til i det Hele at give denne en tydeligere Affattelse. Særligen bemærkes kun, at naar det deraf klart fremgaaer, hvem denne Ret tilkommer, vil det være ufornuødent udtrykkeligen at tilføie, at den er uanvendelig paa den i § 16 omhandlede almindelige Næringsfrihed.

§ 71 handler om Bygningsafgiften paa Landet. Denne er en real Afgift, der paa lignes Eiendommene og svares af Eierne, og synes derfor, hvor den ikke, som i Kjøbstæderne, er almindelig, at maatte være betinget af bestemte, idinesaldende og vedblivende Egenheder ved de Bygninger, som skulle indtages under denne Beskatning (saasom ved Møller) eller ialtfald af en Anvendelse, som er knyttet til bestemte Localiteter (saasom ved Kroer); men at gjøre en Bygningsafgift afgangig af reent personlige Egenheder hos den tilfældige Beboer, er et System, hvis Mislighed allerede var umiskjendelig, da det for et halvt Aarhundrede siden blev indført, men som er bleven stedse mere sølelig, efterhaanden som Landhaandværkernes og nu ogsaa Høernes Antal er stæget, og som naturligtvis vil blive det endnu mere, naar herefter ikke blot alle hidtil derfor fritagne Haandværk skulle indtages derunder, men Afgangen til nye Næringsbrug bliver betydeligen udvidet. At af det selv samme, usforandrede Huus Afgiften skal svares for det Halvpart, hvortil det beboes af en Haandværker, og ikke for det næste, hvortil det beboes af en Dagleier, medens Haandværkeren medbringer Afgiftspligten til det nye Sted, hvortil han flytter, — at dens Udreddelse fordrer en formelig af Brænddirectøren foretagen Opmaalingsforretning, som kan give Anledning til mange vidtløftige Underøgelser og vanskelige Tvivl, — at den opkræves gennem Amtstuen, og vedbliver at opkræves, indtil dens Bortfalden efter foregaaende Ansøgning og alle derved foranledigede Oplysningers Tilvejebringelse er indrømmet af Indenrigsministeriet, — en saadan ambulant Realafgift er for-

meentlig et uholdbart Stattesystem. Naar Udvalget desuagtet ikke indstiller, at der skal foretages Forandring heri, saa er det, fordi det ikke kan Andet end billige, at Landhaandværkerne og Kjøbstadhaandværkerne, naar de skulle have samme Rettigheder, ogsaa bør have samme Byrder, og at dette paa Sagens nærværende Stadium ikke vel vil kunne naaes paa anden Maade. Men Udvalget maa derhos udtale det som sin Overbeviisning, at Erfaringen snart vil vise, at man ikke kan blive staaende herved, men nødvendigvis maa komme til at søge en anden Udvei, f. Ex. at erstatte al Bygningsafgift ved en personlig Afgift af Næring (Patentafgift), eller ogsaa at indføre Bygningsafgiften overalt paa Landet, uden Hensyn til, hvoraf Bygningernes Beboere ernære sig.

§ 72 forstaaer Udvalget saaledes, at den angaaer al Brændeviinshandel, baade i Stort og Smaat, altsaa er anvendelig paa Grosferere (§ 31) og Kjøbmænd (§ 32), som ikke have frasagt sig Retten (§ 73), paa Detaillister, som have anmeldt at ville benytte den (§ 35), paa Alle, der have taget særskilt Borgerskab paa Brændeviinshandel (§ 48), Vinhandlere (§ 44), Høkere (§ 47 in fine), Værtshuusholdere (§ 58), Gæstgivere (§ 59), de, som paa Landet have Bevilling til Brændeviinshandel (§ 56), eller til Krohold (§ 59) — alt med den i § 73 ommeldte Ret til at befrie sig derfor — men ikke paa Brændeviinsbrændere, medmindre de tillige erhverve Ret til Udskænkning (§ 58).

Stutningsbestemmelsen i § 72 opfatter Udvalget saaledes, at den nuværende Afgift til Statskassen vedbliver uformndstet, hvorledes Communalbestyrelsen eller Amtsrådet end bestemme Afgiften i det Hele, at Kommunen altsaa Intet erholder, førend denne Afgift overstiger hiin, og at en yderligere Deling mellem Statskassen og Kommunen følgerlig først indtræder, naar den saaledes fastsatte Afgift overstiger det Dobbelte af den hidtilværende Afgift til Statskassen.